

תחרות הנסיך והנסיכה של ישראל

לשנת 1970
בחסות ראש עיריית רמת-גן ישראל פלד

הנועמדים

קירמן רונית
בת 5½, קהילת לבוב 1, הדרייוסף

גיא בהירי
בן 4, בארי 12 א', נתניה

גם לך יש צבר או צברית — לא פחות מקסימים. שילחי את תמונותיהם — בשחור-לבן — בציון השם, הכתובת והגול אל מערכת „העולם הזה“, ת. ד. 136, תל-אביב (עבור תחרות הנסיך והנסיכה). מדי שבוע יפורסם במדור זה מיבחר התצלומים. תחרות זו פתוחה לכל ילד וילדה — מגיל שלוש עד גיל שש בלבד.

התחרות תיערך בפסח ה-23.4.70

הגבר הוא או"ב

(המשך מעמוד 31)
כותית. במלחמה זו יצטרפו לתנועה גם נשים רבות שאינן מסכימות עם שאר רעיונותיה. תהיה זו מלחמה קשה ומרה. מול הנשים ניצבת הכנסיה הקתולית שי במשך שנים הטילה את כל כובד משקלה מאחורי החוקים הללו, בהוציאה על כך סכומי כסף ומאמצים אסטרונומיים. עד היום נכשלו כל הנסיונות לבטל את החוקים האוסרים הפלה מלאכותית בארצות הברית. עתה, לראשונה, מסתמן סיכוי לשנינו: ב-25 באפריל ישמע בבית-המשפט הפדרלי בניו-יורק מה שנקרא כבר בחוגים המלכודים משפטן של הנשים: לא פחות מ-300 תובעות וחמש עירובות-דין לצידן יטענו שהינן ההפלות הנוכחיות בניו-יורק מונעים מהאשה את זכותה לפרטיות, הן מוגנת עלידי החוקה האמריקנית, בכך שהם מונעים ממנה את הזכות להחליט לבדה מתי ואם ללדת ילדים.
„אין דבר נפלא יותר מלדת ילד — אם זה מה שאת רוצה“, אומרת רון אן מילר, המתכוננת להביא עימה את בתה בת 16 התודשים להפגנה למען ביטול חוקי ההפלה, „אבל אין דבר נורא מזה — אם אינך רוצה בו.“
מטרה נוספת שהנשים נלחמות להשיג: הקבת מרכזים לטיפול הורים בילדים, או מה שנקרא מעונות יום. „הדבר נובע מרצונן של רוב הנשים לעבוד. אבל אין זו רק בעיה של נשים התלויות במשרד הסעד. השמוש במעונות כאלו הוא זכותן של כל הנשים מכל שכבות החברה“, אומרת מיריאל פוקס, מומחית ליחסים ציבור ופעילה בליגה הצאומית למען הנשים, המאמינה שהמדינה צריכה להקים ולנהל מעונות כאלה, שיקבלו תמיכה כספית ממשלת ארצות-הברית.

החופש

דא-להינשא

נ ושא בווער אחר הוא בעיית ההפלייה נגד נשים בעסקים, בתחום המקצועי, ו-אפילו באוניברסיטאות. הסניף של תנועת השינוי באוניברסיטת קולומביה למשל, נלחם להכללת טיפול גינקולוגי בתוך שירותי-הרפואה של האוניברסיטה. בהקשר זה מעניין אולי להזכיר, שהדבר המרגיז יותר מכל „את הלוחמת לשתיין זכויות ה-אשה הוא הביבלוב שמבלבלים אנשים מבחוגן — גברים בעיקר — בין חופש האשה — והחופש המיני. „הגברים מיד מסיקים שאשה משוחררת מוכנה לשכב עם כל אחד, וממהרים לנסות את נכונות ה-תיאוריה הזו“, מקוננת לורי שטיין, מראשי לוחמות התנועה.

אולם הנושא בהא הידיעה הוא כמובן הנישואין: כדי שהנשים תוכלנה לזכות בשוויון מלא עם עמיתיהן הגברים, טענות הלוחמות, ברור שעליהן להשתחרר מ-מסורת הנישואין הארכאית, אשר לא רק מועידה אותן לנשיאת עול עבודות-הבית, אלא גם מפעילה לחץ על המוכשרות ו-המבריקות שביניהן להתחתן מוקדם יותר.
„נשים רבות תחלטנה בעתיד לצאת מחוגי-המשפחה כדי לחיות בלי נישואין — לפעמים עם גבר, לפעמים בלעדיו“, מת-נבאת פמלה רובי. „יותר ויותר יכירו ב-עובדה שחיים בלי נישואין הם האלטרנטיבה הנכונה לחי-נישואין — לגברים ולנשים כאחת.“

„הומוסקסואליות ולסביות גם הם מהווים אלטרנטיבה לכה“, טוענת רובין מורגן. רובין, המטפלת בבנה בן ששת החודשים, בלייק, בבוקר, בזמן שבעלה נמצא ב-משרדו, והיוצאת לעבודתה בעזרת עיתון אחרי שהוא חוזר בצהריים, סבורה ש-מוסדות הנישואין והמשפחה נמצאים כיום בתהליך של גסיסה. „בין כה וכה שליש מהנישואין האמריקנים מסתיימים בגירו-שין.“ היא מציינת בביטול.

לדעתה, חייבות הנשים עצמן למצוא תחליף לגרעין המשפחתי. כמו רוב ה-לוחמות לשיחרור האשה, היא מעיינת ב-רעיון המשפחה המורחבת, כמו במשפחה האיטלקית, למשל, אך בלי קשרי הדם, או כדוגמת הקיבוץ הישראלי: „רבות בינינו מאמינות שאנשים אוהבים ומשיכו לחיות יחד — בתוך הנישואין או מחוץ להם. הפמיניסטיות אינן רוצות לרצוח את האהבה — אלא להבטיח שחוקא היא תהיה הבסיס להתקשרות, ולא תווה מש-פטי.“

כוכב ושמו ציין-ציין

(המשך מעמוד 28)
על הספונסאניות הטבעית שלו. ואכן, לפני המצלמות הוא היה כל כך טבעי, עד שאורי זוהר החליט לעשות איתו סרט נוסף. בשביל קיבל ציין ציין תפקיד של רבע שעה כמעט. „בשביל לא כלומניק כמוני זה כמו תפקיד ראשי“, הוא אומר בצני-עות לא אופיינית.
כמה ירויחית מכך? על כסף בכלל לא דובר: „אמרתי לאורי שאם הסרט יישא רווחים וירצו לחשוב גם עלי, אז בסדר. אם לא — אין דבר“, סיפר ציין ציין. „הייתי מוכן לשלם בעצמי אלף ל"ו כדי שהדבר הזה יקרה לי — אז מה פתאום שאדרוש כסף?“

החבריה קונים

לו שיניים

ציין ציין הוא אהוב האולפנים כיום. יש לו מילה טובה בשביל כל אחד, אומרת עדה לזרוביץ, המאפרת היפהפיה של האולפן. „הוא שואל כל אחד מה שלו-מו, ויש לו תרופה לכל מחלה“, כלילה, כשכולנו נופלים מהרגליים — הוא פתאום מופיע עם מגש מלא קפה ומתחיל לכפר סיפורים, מאשר יואל אופמן, צלם הטל-וויזיה שגם מוצאו הונגרי.

ציין ציין, מצידו, מאושר ממש מהחיבה שכולם מגלים כלפיו. „אני אוהב אותם יותר מאשר את עצמי. הם המשפחה שלי מעכשיו והתמיץ“, הוא זורח.

חיבתם של עובדי האולפן נושאת גם אופי משני יותר. מספר צורי דורון: „לציין ציין אין שיניים. קשה לו מאוד לאכול. אז התלטנו שיקנה לו שיניים תוחבות. כל אחד מעובדי האולפן התחייב להפריש חמש לירות לחודש בשביל זה.“

„הלכתי לרופא שיניים ושאלתי כמה עור-לה מערכת שיניים תוחבות. בהתחלה הא-אמר 1200 ל"י. קיבלתי שוק. אז הוא הסביר לי שיש גם מערכות יותר זולות: ב-600, 800 ו-950 ל"י.“

„חזרתי לאולפן וסיפרתי לחברה, ואת-רי התייעצות קצרה החלטנו שיקנה לו את הכי טובות. העלינו את הסכום ש-נפריש מן המשכורת מחמש לעשר לירות.“ כאשר ציין ציין שמע על המיבצע של חבריו ניגש לצורני: „שמעתי שאתם עומ-דים לקנות לי שיניים.“

„כן“, ענה צורי.
„כמה כל אחד נותן?“
„עשר ל"י לחודש“, ענה צורי.
„אז אתה יודע מה? גם אני אתרום את חלקי.“ הכריז ציין ציין באבירות.
„כמה תיתן?“ שאל צורי הנדהם.
„כמה שכל אחד נותן, סמוך עלי“, השיב ציין ציין כבעל-בעמיו.

ההימור

האחרון

ב אולפני הרצליה מצא ציין ציין, הנווד וההרפתקן את מקומו בחברה, ואת יעדו בחיים. מספר הוא — והפעם בלי חיוך:

„כשעבדתי בתור ביבי סייטר אצל אתי לה-דוס והחלטתי לנסות לחזור לבמה, נהגתי יום יום לשלוח מכתב רשום לזאב ליכטר. פקידת-הדואר, אישה צעירה ויפה, ראתה אותי כל יום משלם הצני לירה בשביל בולים, וגם ראתה את הכתיבת: „זאב ליכטר, אולפני הסרטה, הרצליה.“ אחרי כמה שבוע-עות היא פנתה אלי ואמרה לי: „למה אתה מבזבז חצי לירה ליום על מכתבים? הרי בין כה הם לא יענו לך ולא יצא מהם כלום. יותר טוב שתקנה לך משהו לאכול בכסף הזה.“ הסתכלתי עליה ואמרתי לה:

„תראי, כל החיים שלי הייתי מהמר. הצלתי את החיים שלי מהנאצים בעזרת ההימור. המרתי את הפרושות האחרונות שלי בחיים על קלפים. אם הייתי מרוויח — זה היה בסך הכל שוב פעם כסף, שהייתי מפסיד אותו אחר כך באותה צורה.
„אז עכשיו אני עושה את ההימור האחרון. את ההימור על החיים שלי. אם לא יענו לי ואפסיד — אז הפסדתי מקסימום 30 ל"י.
„אבל אם אני ארוויח הפעם — אז הרווחתי את חיי.“

